

РЕШЕНИЕ

№ 6753

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7698** по описа за **2023** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Н. В. А., чрез процесуален представител А., срещу Решение № 3218/06.07.2023 г. по анд 5112/2023 г. по описа на СРС, НО, 115 с-в, с което е потвърден ЕФ серия К № 4288969/08.03.2019 г. издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необосновано. Позовава се на изтекла давност по смисъла на чл. 34, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и ЕФ. Претендира присъждане на разноските по делото за всички инстанции.

В проведеното по делото съдебно заседание, касаторът, не се явява и не се представлява. По делото е постъпила писмена молба, на 11.10.2023 г., поддържа касационната жалба и моли за отмяна на решението на СРС, в условията на алтернативност, счита че ЕФ следва да бъде отменен поради изтекла погасителна давност. Претендира присъждане на разноските по делото за всички инстанции.

Ответникът, не се явява, не се представлява.

СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната

жалба.

Административен съд - София-град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадени в срок и от надлежна страна.

При разглеждането ѝ по същество, жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, X. касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е за установено, че на 08.03.2019 г., около 11:45 часа, касаторът е управлявал МПС „Тойота Айго“, товарен автомобил, с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], [улица]бензиностанция „петрол“, посока от [улица]към ул. „д – р А. М.“ при ограничение на скоростта 50 км/ч за населено място. Същото е било установено със стационарно техническо ARH CAM S1. Измерената скорост на движение на автомобила е 84 км/ч., т.е с 34 км/ч в повече от допустимата от 50 км/ч.

За констатираното нарушение бил съставен ЕФ.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав на АССГ намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в

предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 08.03.2019 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 08.09.2023 г. Съдът следи служебно за изтичане на давността, поради което оспореното решение следва да се отмени, като по същество се отмени и процесния ЕФ.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

С оглед изхода на делото на касатора се дължат разноси в размер на 760 лв., представляващи заплатено в брой адвокатско възнаграждение, за всички инстанции. Направеното възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение се явява неоснователно по смисъла на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г., поради което възнаграждението следва да бъде определено в претендирания размер - 400 /четиристотин/ лева и 360 лв., а СДВР следва да бъде осъдена да заплати посочената сума в общ размер на 760 лв. (за всички инстанции).

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен съд София – град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3218/06.07.2023 г. по анд 5112/2023 г. по описа на СРС, НО, 115 с-в, като вместо него постановява

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 4288969/08.03.2019 г. издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 400 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Н. В. А., сумата в размер на 760 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за всички инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

